

HARALD ROSENLØW EEG

Stjernetrekker

ASCHEHOUG

Harald Rosenløw Eeg

Stjernetrekker

© 2002, 2011 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
www.aschehoug.no

Tilrettelagt for eBook av Book Partner Media, København 2011

ISBN 978-82-03-25231-0

Bibliotekutgave - kun til utlån gjennom bibliotekene

on #Hackers' Underground, 18.06, 11:59:01

<little stAre> har du noen gang lurt p hvor4 vi r her?

<justIN> j lever 4 dette her

<little stAre> j sitter bare & drømmer meg bort hver skoletime

<justIN> ka drømmer du?

<little stAre> noen ganger drømmer j min egen begravelse

<justIN> åssen cr d ut?

<little stAre> d r ikke så mange der som j hadde trodd

<justIN> :-(mN r de skikkelig sorry?

<little stAre> alle bortsett fra bestefaren min

<justIN> ka r d m han?

<little stAre> han r nesten happy

<justIN> hvor4 d?

<little stAre> veit ikke. han bare cr så happy ut, som p d gamle bildet j alltid går med i lomma. d store smilet har liksom lagd et nytt mønster i rynkene hans, gjør @ alle strekene blir bua og myke. smilet r så stort @ han bare blir stående og svelge, øya blanke som svarte stjerner i det bleike ansiktet, som om han ikke trur sine egne øyer hver gang han cr meg. ingN andre j kjenner r sånn. alle andre r så reserverte

<justIN> da r d kanskje riktig timing å spørre om vi ikke kan møtes snart?

<little stAre> glem d, bfn, bye for now

<justIN> w8! j har masa om d 100 ganger, mN livet r 4 kort til å ikke prøve 1 liten d8? j liker deg, little stAre, ingN j kjenner r sånn som deg

<justIN> hallo? r du der?

<justIN> j trekker d tilbake. glem d siste

<pitbull> chic has cold feet. d r kanskje ikke noen god ide @ vi i Hackers' Underground skal treffes irl?

<justIN> stikk, pitbull. j spør etter little stAre, ikke deg?

<pitbull> kanskje little stAre r 1 gammel gris :8), som de folka vi var borti p den pedosida. får grisen deg p limpinnen vil han føkke med deg så fort dere møtes mtm

<justIN> føkk off. du r n real pita, pitbull

<pitbull> bare husk @ nettet r fullt av kåte tullinger

<justIN> & hvordan kan j vite @ du ikke r 1?

<pitbull> du kjenner meg, justIN, j bare lytter på pjuskechatt'n t deg & little stAre & d gir meg, :-), tårer i øyekroken & trua på the big love. hvis little stAre ikke r fake da. hun r jo 4 god til å være sann

<justIN> little stAre r ikke fake

<pitbull> vel, mN borte r hun

<justIN> j ser @ hun r inne. hun sitter her hele skoledagen

<pitbull> kanskje hun ikke orka maset ditt lenger

<justIN> hvis hun ikke liker meg r d ingN som kan redde meg. da r j 0 & nix

<pitbull> kom igjen, justIN, d r ikke så ille, nettet r fullt av chics du kan drømme om

<justIN> d eneste j drømmer om her i verden r å møte little stAre. mtm

<little stAre> r du der forts, justIN?

<justIN> little stAre?

<little stAre> skal vi møtes?

<justIN> :-D. du r 1 engel! j kan treffe d a3, anytime, anywhere, anyplace

<little stAre>

<justIN> du kan si ka som helst til meg, d veit du

<little stAre>

<justIN> wazup?

<pitbull> little stAre forsvant bare

<justIN> ikke nå vel. hallo?

<>

<pitbull> ka r d? 1 alien i rommet?

<justIN> veit ikke. har aldri sett d før. little stAre røyk rett ut, kanskje hun stikker? nicket hennes er vekk. noia. hvem r d som kødder med oss nå?

<pitbull> Mentor? purken? kanskje vi r oppdaga?

<justIN> j r clean

<>

<pitbull> ka r d da?

<justIN> hakke peiling

<pitbull> vi må rømme rommet

<>

<pitbull> okay. d r noen som føkker m oss. d begynner å bli spooky her. 911?

<justIN> dont loose me now, little stAre. kom tilbake

STELLA HØRTE ET LITE KLIKK et sted bak i skallen. Et klikk blant alle de vanlige lydene, hamring av alle de små flittige fingra mot tastene og lydfilene som lakk fra headsetta bortover. Hun heva blikket langsomt fra cursoren som blinka foran nicket hennes, som en urolig drage du ikke måtte slippe med blikket før den vikla seg inn i noe. Hun så seg forsiktig rundt i klasserommet på de krumme nakkene foran computerne bada i det oransje halogenlyset fra de spesielle leselampene i taket. Skulder mot skulder, øya limt mot skjermene som svarte hull i ferd med å sluke den uendelige kunnskapen, headsetta som smykker i øra, armene som sakte blei spist av musesyke og den blå gløden i alle skjermene som varder bortover, Mentor fordypa i modermaskinen oppe på kateteret. Alle satt som vanlig. Ingen andre hadde lagt merke til det.

Hun tok forsiktig av seg headsettet. Kjente den kalde lufta fra klimaanlegget mot de sammenpressa øra, den iskalde pusten fra skolebygningen mot kinnet. Hun grøste, svetteperlene i panna blei filt til små torner, og hun smøyg handa forsiktig opp mot leppene som om hun prøvde å unngå å trekke enda et åndedrag på dette stedet. Hun glemte regelen om ikke å slippe cursoren, hun glemte regelen om at de aldri skulle ta av seg headsetta før det ringte ut, og regelen om at de ikke måtte forlate arbeidsstasjonen uten at Mentor hadde gitt dispensasjon. Hun prøvde å beskrive lyden for seg sjøl, prøvde å søke den som et svakt ekko i øregangene, men den var borte. Det var noe med lyden som sa henne at hun egentlig ikke skulle høre den. Som når noen lister seg for ikke å bli oppdaga, men likevel brekker en kvist.

Stella reiste seg. Fingra fortsatt forma av de siste tegna hun hadde tasta på pad'n. Gløden fra skjermen fortsatt som ei maske i ansiktet. Skjermbildet med den forbudte chatten svidd inn i pupillene. Og da hun så seg rundt hørte hun plutselig det stumme brølet som satt fast i svelget på alle de andre i klassen, plutselig kjente hun trøkket i øra, som når du stuplander med fly, plutselig kjente hun den kalde lufta presse som kjølige fingre rundt halsen. Som om noen sto bak henne og prøvde å kvele henne. Hun hadde kjent det ofte i det siste.

Ingen så på henne, og hun visste ikke om noen av de andre også hadde hørt klikket, om de også kjente det samme som henne, men prøvde så godt de kunne å skjule det, eller om det bare var henne dette skjedde med. Lufta som blei sugd ut av halsen, balansen som forlot kroppen. Hun sto og svaia mens kommandoene i kroppen slo hverandre i hjel, tenkte på alle reglene hun hadde brutt på et øyeblikk. Et øyeblikk tenkte hun at Mentor hadde avslørt henne i Hackers' Underground, og hadde straffa henne med et irriterende virus. Mens klasserommet la seg over på sida, klarte hun ikke å tenke på noe annet enn at hun hadde kommet så nær Justin, det var nesten så hun kunne høre stemmen hans, sjøl om hun aldri hadde hørt den. Den lå og ulma mellom tegna han skreiv, mørk og kanskje litt hes, slepende. De var så nær en avtale, og det var akkurat som om dataanlegget på skolen slo handa av henne da hun endelig rakk den ut. Hun hadde aldri sagt ja til å møte noen via nettet før, ikke sånn munn til munn, face to face, in real life, mtm, f2f, irl, ikke sånn de så henne i klasserommet. Stella, den lengste jenta i klassen, med bukser hun aldri rakk å gå inn før de var for korte over anklene, med syltynn papirhud som sprakk opp og rødma hvis du ga henne så mye som et øyeblikk, hun med blåest øyer uten linser og spissest pupper uten inplants, med klisterhjerne og pupillene limt på skjermen 24-7, men så skjør at hun ikke klarte å lage en avtale uten å miste balansen.

Stella strakk ut henda en gang til, som om hun skulle kunne forestille seg omfavnelsen hans et siste øyeblikk før hun gikk i bakken.

Men det var som å gripe i løse lufta. Og noen måtte ha satt vannglasset helt ytterst på kanten av pulten sin, som ei felle. Da hun måtte ta seg for, gikk glasset rett i gulvet, og alle i klassen

våkna på et blunk fra den konsentrerte dvalen. Lyden av glassbitene mot gulvet, som lyden av tusen enarma banditter med jackpot samtidig, fikk dem til å jekke opp de bøyde nakkene sine, fikk dem til å slå opp øya samtidig. Hun rakk å se vannet fra glasset renne ut og klebe seg til gulvet som et bølgende speil under henne før hun falt.

Landinga var ikke hard. Ikke kjeven knust mot det harde gulvet hvor så mange hadde fått gnidd inn skolens jungelreglement, den tynne huden som sprakk opp og rødmen hennes ut over hele gulvet. Landinga var mjuk. Som snø. Som fjær. Som vinter og fjell. Som nyvaska sengetøy. Som softis. Og hun blei fanga opp av et sånt sikkerhetsnett de har under trapesen på sirkus. Et kjempemessig garn som slukte henne med de mjuke maskene sine. Kjærteguna henne og pakka henne så godt inn. Mens alt rant gjennom henne som en lang strøm. Alt sammen. Som når noen sletter en harddisk, tømmer et basseng. Sakte og nesten behagelig.

Hun tenkte på justIN. Hun kjente det kalde kvelertaket stramme rundt halsen. Og hun visste et øyeblikk at hun var i ferd med å miste noen hun egentlig aldri hadde hatt.

STELLA VÅKNA BRÅTT, som om noen knipsa og vekka henne fra en hypnose. Hun våkna i fosterstilling, sammenkrølla i en toseter.

Hun lå i ei mørk stue og stirra inn i en tv-skjerm, grå og død som finslipt stein. Hun kunne skimte et telefonapparat med nummerskive på veggen og en gammeldags computer på stuebordet, med en haug gamle kabler og ledninger i kveiler på gulvet som ei hjemmelagd fortøyning til den smale kontakten i veggen. Lufta i leiligheten så innestengt og lummer at den blei tyngre og tyngre å trekke ned for hvert åndedrag. Huet hennes hang igjen i en døs, som om kroppen brukte noen øyeblikk på å laste ned hukommelsen hennes.

Hvordan hadde hun kommet hit? Det var bare uklare bilder. Hun kom ned fra fjellet. Skumringa tjukk og lummer som suppe over de små blokkene, og det lille som var av lys blinka som en ufattelig treig blitz i horisonten. Ikke en sjel ute på lekeplassen foran de lave blokkene med svære antenner som sprikende fingre mot himmelen. Nedslitte signaturer som desperate beskjeder tagga bortover garasjeportene. Hjernen til avsenderen hadde gått i stå, en som visste at han måtte si noe, men bare hadde den forvrengte signaturen sin igjen å by på. Forsteder, sovebyer, tenkte hun, det var som om noen hadde sugd livet ut av alle bygningene. Hun gikk ned mot den lave blokka. Og hun visste nøyaktig hvilken hun skulle til, sjøl om alle var like.

Det gikk et røkk gjennom henne, som etterdønningen av ei bølge som for lengst hadde treffi henne, ekkoet av en lyd som fortsatt ga gjenklang i kroppen. Hun satte seg brått opp med en følelse av at telefonen skulle ringe, hun prøvde å huske den gamle, sterile ringelyden de hadde hatt i lydbanken på skolen. Et øyeblikk var hun sikker på at alle kanalene skulle bryte isen på den kalde tv-skjermen, lyset skulle komme på i de fillete lampettene og nedlastingene skulle bringe liv i harddisken på den gamle computeren oppå bordet. Følelsen av forventning, uten å ane hva hun venta på.

Så forsto hun hva det var. Eimen av menneske, som den svake røyken rett etter du har blåst ut et stearinlys. Vissheten om at det var noen der i rommet sammen med henne.

Hun hørte lyden av et stort nøkkelknippe som daska mot et bukselår. Pusten ute i gangen, surklende i brystet. Hun hørte skritta, tunge sjøl på sokkelesten. Lyden av noen som romsterte der ute. Og for hvert skritt, hver bevegelse, kjente hun hvordan mørket vokste. Ikke bare som fravær av lys, men som noe tjukkere, som en tung, flytende grøt, olje som lakk fra hjertet hennes. Hun krølla seg sammen i sofaen som sto med ryggen ut mot stua så den skjulte henne. Hun prøvde å gjøre seg så liten og usynlig som mulig, prøvde å folde henda bak huet som i prosedyrene ved en nødlanding, men hun klarte ikke å gjøre noe med fingra. Sjøl om hun konsentrerte seg alt hun kunne, begynte de å tromme bortover kanten på armlenet. Svakt og forsiktig. De første gangene det skjedde, i senga på rommet hennes, eller i garderoben etter at alle de andre hadde gått, trodde hun fingra skalv, men så hadde hun kjent igjen mønsteret, hvordan fingra dansa som på et usynlig tastatur. Alle de små bevegelsene for å skrive symboler og tegn lå spikra i bevegelsene, umulig å glemme, umulig å bli kvitt.

Noen kremta. Lavt som om vedkommende ikke var vant til å høre sin egen stemme. Hun prøvde å stoppe fingra sine, men de gikk på autopilot, de tromma og dansa på tomgang, som om de vrei av seg de siste beskjedene hun hadde til verden der ute. Hun kneip øya sammen, så små stjerner drilla seg inn under øyelokka. Hun visste at hun kom til å sprekke hvis noen så henne sånn. Sammenkrølla i toseteren. Huet mellom knærne, og ansiktet snørt sammen i ei alvorlig knute. Puls bankende som en liten slange på halsen. Håret i klaser mot leppene hennes. T-skjorta som stoppa såvidt under puppene, så hun fikk gåsehud på magen. Og fingra som avslørte

henne.

Skritta stoppa plutselig. Ikke langt fra henne. Hun kneip øya sammen. Hørte bare tromminga mot armlenet. Ikke en unge som skreik, ikke en radio som sto på, et glass som gikk i gulvet, ei bikkje som bjeffa. Ikke en lyd i den svære blokka.

Skikkelsen kom nærmere. Hun hørte hvordan han ringa henne inn. Føttene som subba i teppet. Hun kjente øya på seg. Hun visste det. At de vandra over henne nå. Sakte og granskende. Hun kjente noe som pirka borti henne. Noen som prøvde å lirke armene hennes vekk fra ansiktet, men musklene hennes hadde låst seg for lengst. Hun kjente lukta av vedkommende, kaffe, støv og fargetoner. Hun prøvde å se noe i mørket, men *Eyeballs*^{TM}-ene hennes var uten forbindelse. Hun kjente fingre som prøvde å brette henne ut av denne stillinga, men ledda hennes spratt tilbake igjen. Huden på henda som rørte ved henne var grov som sandpapir. Hun fikk et glimt av omrisset, et pistrete grått hår blåst bakover som en statisk glorie rundt huet.

– Hvem er du? hviska stemmen. Den var hes og sprukken som om den ikke var brukt på mange år. Men det var en stigende tone et sted der inne. Håpefull.

Et øyeblikk forestilte hun seg at det var justIN.

– justIN? hviska hun.

Hun åpna forsiktig øya. Så opp i ansiktet, delvis skyggelagt, men hun fikk med seg øya, svarte og sugd langt inn i huet. Skikkelsen klødde seg kjapt på noen stikk, sprukne og rennende som små kratre. Neglene svarte og flisete, som om han hadde prøvd å klore skitten av huden hver morgen.

– Da har du nok kommet feil, sa han, gnei seg i øyekroken. Det var noe kjent med den bevegelsen.

Stella satte seg brått opp i sofaen.

– Hvem har jeg kommet til? spurte hun.

Mannen la huet på skakke. Pirka seg i øyekroken igjen. Som om han trengte betenkningstid.

– Det er deg? sa han igjen. Denne gangen mer overraska enn håpefullt.

– Jeg veit ikke hva du mener, sa hun.

Mannen strakk fram handa, og hun kunne se blodårene bukte seg oppover henda hans, så hun gjetta på at han måtte være en olding. Fingra hans søkte handa hennes, bretta fingra hennes fra hverandre, som om han åpna en liten pakke. Og i pakken fant han fotografiet. Hun lot han ta det. Han prøvde å holde det opp i lufta for å se om noe av lyset som fortsatt lakk fra himmelen kunne treffe skyggene som var avtegna på papiret. Han vinkla det flere ganger. Fotografiet var rivi tvers av, den hvite rivekanten var synlig, som om noen ikke ville at den andre på bildet skulle være med. Gamlingen stirra på bildet. Det var noe med det bustete håret til skikkelsen som var avbildt, tett med bare noen få grå hårstrå som ståltråder tvinna fra tinningene. Det var noe med det svære smilet, de breie leppene som slo rynker oppover i hele ansiktet. Gamlingen snudde seg mot henne.

– Hva tenker du når du ser det bildet?

– Jeg har fortalt om det til vennene mine, hviska hun.

Han la huet på skakke.

– Ser du det ikke? spurte han. Holdt fotografiet opp for henne igjen.

Hun hadde stirra på dette bildet tusenvis av ganger. Hun prøvde å leite, men hun visste ikke hva hun skulle leite etter. Lyset fra himmelen blei tydeligere så bildene sneik seg ut av alle skyggene inne i stua og lagde drømmeaktige sammenhenger, besnærende likheter og dro opp alle de tegningene øyet hennes ikke ville lese.

– Se nøye etter, sa han.
– Hva er det jeg skal se etter? spurte hun.
– Du skal se etter meg, sa han fort, smilte, og da så hun det. Mannen på bildet. Gamlingen foran henne. Der rynkene på fotografiet framheva smilet, gravde de triste søkk rundt øya på gamlingen foran henne. Håret som var blankt og tjukt på bildet, var nå tynt og rustent. De var vrengebilder av hverandre. Da kjente hun han igjen.
– Bestefar? hviska hun.
– Ikke vær lei deg.
– Hvorfor skulle jeg det? spurte hun.
Igjen pirka han seg i øyekroken og nikka sørgmodig. Hun fikk en merkelig skeiv tanke inn fra sida. Følelsen av at de ikke skulle ha treffi hverandre her.
Og det var først da hun oppdaga at skoa hennes var borte.

on #Hackers' Underground, 19.06, 01:02:49

<justIN> hallo? r du der, little stAre?

<pitbull> sorry. mN d r bare meg

<justIN> du r bedre enn ingen akkurat nå, pitbull

<pitbull> 4 1 dag i går

<justIN> idet little stAre forsvant blei hele computeren fylt m trash uten avsender & j fikk parade 4 å surfe uten kondom enda j prøvde å si @ j alltid bruker beskyttelse p skolens gear

<pitbull> :-(anyways. j har møtt mange loonies p nettet, mN d der var spooky greier. kanskje d r noen som kjører hevnaksjoner mot oss?

<justIN> r bekymra for little stAre, har ikke sett henne borte fra nettet så lenge siden j møtte a

<pitbull> kanskje no av gearet hennes gikk 2 pizes?

<justIN> håper d

<pitbull> håper d?

<justIN> gearet kan man always fixe

<pitbull> oic. litt lovesick nå? d8n nesten i box & greier

<justIN> little stAre var stjerna p denne kanalen

<pitbull> var?

<justIN> r

<pitbull> du savner henne?

<justIN> d r lissom så stille når hun ikke r her? vi hadde holodecks i geografien, virtual gardens. vi gikk p vidda slik den var før i tida. m snø & greier. våt & kald mellom fingra, & så uendelig stille, ingN boards, ikke 1 spor, bare hvitt & stille. sånn d r her uten henne

<pitbull> vil du grine litt p skuldera mi? :'-(
<justIN> dfwm. don't fuck with me

<pitbull> slapp av. little stAre r stjerna

<justIN> j seiver alt hun har sagt

<pitbull> alt?

<justIN> j kan paiste inn ka som helst, sjekk ka j har fra loggen:

-----

copy made 03.05, 23:45:12

<justIN> :-) j har venta på deg i hele dag. d var godt j traff deg før j skulle qB. hvis j skal drømme om deg, ka ska j tenke p?

<little stAre> soft ice

<justIN> oic? kan du være mer specfik?

<little stAre> liten & hvit

<justIN> & søt?

<little stAre> sure

<pitbull> sorry 4 interrupting, mN ka m meg? kan j få drømme om deg oxo?

<pitbull> d var jo fint sagt & der var j oxo gitt

<justIN> j seiver jo mye a d du sier oxo

<pitbull> obs. her må man vokte sine tegn

<justIN> veie dem i gull. si ifra hvis du treffer henne p 1 annen kanal?

<pitbull> kan j oxo få drømme om henne i kveld?

<justIN> kjeften. j skal finne henne